

הולכת אל האור

מחזה מאת: איציק אלוני

כל הזכויות שמורות

(C)

רחוב גוש חלב 23 תל אביב

טל: 03-5225458

aloni-i@bezeqint.net

תקציר המחזה

לאחר יום עבודה שגרתי ספיר חוזר להפתעתו לבית ריק. ריק מאשתו וילדיו וריק מתכולתו. רק מזכרת קטנה מהזוגיות ומכתב שתוכנו מעורפל נשארים מאחור.

תם, שכנו וחברו, משוכנע שהם עוברים דירה מבלי לספר לאף-אחד. יחד עם גיסו של ספיר, שפירא קצין משטרה, הם מנסים לפענח את תעלומת עזיבתה הפתאומית של אשתו ולהתחקות אחר עקבותיה, תוך חשבון נפש נוקב על התפוררות הנישואים.

הדמויות:

- ספיר - בעל
- תם - חבר
- שפירא - קצין משטרה

תמונה 1

במה ריקה לחלוטין, (מקום שהיה פעם סלון) רק בובת כלב על הרצפה ועליה צרור מפתחות ומכתב. ספיר נכנס ומעיף מבט תמוה. סורק את החדרים ולא מבין מה קורה ולמה הסלון והחדרים ריקים. חשב שטעה בדירה, הולך אל הדלת כדי לבדוק את שם המשפחה. חוזר. חוכך ידו בפניו כלא מאמין למראה עיניו. הולך שוב לחדרים, יוצא ונכנס. בכל פעם שהוא יוצא מהחדרים משמיע את המילה "ריק" לבסוף הוא רואה בסלון מכתב על בובת הכלב וצרור מפתחות. מרים את המכתב ומתקשר מהנייד, אין מענה.

ספיר: (קורא)

מִיִּנְשְׁהוּ נֶשֶׁם מְחַכֶּה לִי, נֶשֶׁם מְתַחַת לַפָּנִים.
 מִיִּנְשְׁהוּ נֶשֶׁם קוֹרֵא לִי, לֵלֵא פָּנִים בְּיַד.
 מִיִּנְשְׁהוּ נֶשֶׁם קוֹרֵא לִי, מְשַׁחֵק בְּנִדְמָה לִי...
 הוֹלֵכֶת אֶל הָאוֹר, הַחֲשֵׁף כְּאֵן גְּדוֹל, וְלוֹקַחֶת הַכֵּל.
 מה זה השטריות האלה?

{ספיר ממשיך לעיין בשקט. בסוף הוא מקמט ומשליך אותו לרצפה. תם חברו ושכנו של ספיר נכנס, תחילה מציץ ואחר כך נכנס.}

תם: (פורש את ידיו לצדדים כלא מאמין.) סופסוף אתה פה!
 תדע שאני מאוד כועס עליך!

{ספיר שותק.}

תם: (נרגש) אתה לא חבר!... לא, אתה לא חבר! ככה לא עושים לחברים!
 אתם עוברים דירה בלי להודיע לי?! נכון, אני שכן, אבל במשך הזמן הפכנו לחברים! ראיתי בך כמו אח. אני חוזר מהעבודה ומה אני רואה?...

משאית הובלות חונה ליד הבית והסבלים מעמיסים במהירות את כל תכולת הבית! ברגע הראשון חשבתי שבאו לעשות לכם עיקולים.

אני רואה את אשתך מגיעה עם הילדים ברכב שלכם, היא יורדת לדבר עם אחד הסבלים ומתעלמת ממני, בקושי מנידה ראש להגיד שלום?! אני אומר שלום לילדים, והיא מצווה עליהם לשובב את הראש, ואומרת להם; לא לדבר עם אף אחד!... כאילו שאני אדם זר, לא קיים, שמים עליי זיין. מה זה?! השתגעתם גמרי?! הפכתם אותי לאדם זר?!!

ספיר: איך הילדים נראו?

תם: מבוהלים. למה?

ספיר: שאלת לאן?

תם: כן, רציתי גם לאחל "מעבר מוצלח" אבל היא סימנה לי שאין לה זמן, היא תבוא להיפרד מאוחר יותר. שאלתי את הנהג המשאית ואת הסבלים, ואף אחד לא רצה לדבר אתי, כולם הפנו את הראש הצידה, הרימו כתפיים ועיוותו שפתיים כאומרים; "אין להם מושג". אמרתי לעצמי, "משהו כאן לא נורמלי ומסריח". לא מתקבל על הדעת שיתיחסו אלי בצורה כזאת מחפירה.

ספיר: לא קיבלת רמז לאן?

תם: למה אתה שואל את כל השאלות האלה? אני שואל את השאלות!

ספיר: (בבוטות) קיבלת רמז או לא קיבלת?!

תם: לא קיבלתי.

ספיר: תחשוב טוב.

תם: אני חושב טוב, לא קיבלתי!

ספיר: פאק!

תם: מה פאק, מה? אתה רוצה להגיד לי שלא ידעת?

ספיר: בת זונה! ניתקה אותי מהילדים.

תם: (המום) מה?!

ספיר: הרחתי שמשוהו לא בסדר בהתנהגותה. לא תיארתי שזה מה שיקרה.

תם: גם אני אמרתי לעצמי שמשוהו כאן לא מסתדר לי, לא אופייני לך לעזוב ולשמור על דבר כזה בסוד.

- ספיר: ראית במקרה את שם חברת ההובלות?
- תם: לא. אני חושב מה שאתה חושב?
- ספיר: (מהנהן לעצמו) כן-כן.
- תם: פאק! מה עושים??
- ספיר: (חסר מנוחה) מה עושים... מה עושים... מה עושים...
- תם: אם אני מנסה לשחזר את מה שראיתי... (מנסה להיזכר).
הרכב שהיו בו הילדים התחיל לנוע... רק אז הפכו פתאום למחויכים
ונופפו לי לשלום... ועל המשאית הספקתי לראות ציור של דמות
שאוטמת את האוזניים שלה, (מדגים) ככה...
(רואה את המכתב על הרצפה.) מה זה?
- ספיר: תקרא-תקרא.
- תם: (מרים את המכתב וקורא)
מִיִּשְׁהוּ שֵׁם קוֹרָא לִי, מְשַׁחֵק בְּנִדְמָה לִי...
הוֹלֶכֶת אֶל הָאוֹר, הַחֲשֵׁף כָּאֵן גְּדוֹל, וְלוֹקַחַת הַכֹּל.
(פונה לספיר בגיחוך) מה זה? כתבה לך שיר?
- ספיר: תמשיך-תמשיך.
- תם: (קורא) "לפני יומיים היה לנו ריב גדול מאוד. שנינו היינו מותשים ומצב
רוחנו היה בכי רע, אני מקווה שזה לא יהרוג אותך".
(לספיר) נפרדים!?
- ספיר: תמשיך- תמשיך.
- תם: (ממשיך) "...שזה לא יהרוג אותך, אמרתי לך דברים אכזריים. היו לך
התקפי זעם וצעקות ואמרת שאינך יכול לשאת אותי עוד...
(המשך קולה של האישה.) אמרת שאני מכוערת, נודף מהגוף שלי
ריח רע של חלב שהחמיץ, ואינך יכול לחבק אותי יותר, וזאת לא
הפעם הראשונה. בכל פעם שהיה בינינו ויכוח שלא ידעת איך
להתמודד אתו, עזבת והשארת אותי לבד עם הילדים. תמיד ברכת
מהבית ישר לחברים שלך, הייתי כנועה וכלואה בבית מעל עשר שנים.
(ממשיך יחד עם קולה של האישה.) הייתי תמיד קורבן זמין בשבילך,
טרף קל..."
(פונה לספיר) כול זה אמיתי?

- ספיר: תמשיך- תמשיך.
- תם: (מתחיל בקולו, וקולה של אישה ממשיך.) "נמאס לי שאתה יוצא לפעילות ספורטיבית, ולבילויים עם חברים ואני נשאר בבית עם הילדים. כשאתה נשאר בבית אתה חסר מנוחה וחושב על מה שאתה מפסיד מחוץ לבית, שוכח את הילדים. אתה מחפש את רגע המשבר כדי למצוא תירוץ לצאת. עכשיו כבר לא משנה מה שהיה. אתה חופשי להיות בחוץ כמו שרצית תמיד, אני מאחלת לך הצלחה. נ.ב- תחשוב קצת על השיר, נתח אותו ואולי תבין יותר." (לספיר) חתיכת מכתב. אתה רוצה להגיד לי שלא הראתה סימנים שהיא עומדת לארוז?
- ספיר: (בכעס) לארוז ולברוח?! היא גנבה את הכול וברחה! אפילו את פחי האשפה לקחה!.. לפי מה שאתה מספר, כנראה שהיא לא הייתה בזמן שהסבלים ארוזו.
- תם: כנראה שלא. לא הרגשת כלום?
- ספיר: (בכעס) איך יכולתי לדעת? הייתי בעבודה!
- {לאחר שתיקה קלה.}
- תם: (בהיסוס מה) לא שמת לב לשינוי בהתנהגות יוצאת דופן?
- ספיר: לא...! איך הייתי צריך לדעת?!
- תם: (בכעס) זה ממש פאק-פאק-פאק!...
- לא שמעת שיחות טלפון?
- ספיר: די עם השטויות שלך ותפסיק לזיין לי את המוח! השאלה היא מה אני עושה מכאן והלאה? (נע בחדר בחוסר מנוחה)
- בא לי לחפש זונה עם איידס לזיין אותה ולקבל איידס.
- תם: (צוחק) למה?
- ספיר: מה אתה צוחק?!
- תם: כי זה מצחיק מה שאמרת.
- ספיר: אני מדבר ברצינות!

- תם: עכשיו אתה מדבר שטויות.
- ספיר: כנקמה...
- (פתאום מוציא קול זעקה צורמת.) הוו...
מתרחש משהו לא טבעי... (מחפש את המילים) משהו... כמו כביסה שאינה מתייבשת... (חסר מנוחה) מה אני עושה... מה אני עושה... מה אני עושה עכשיו... מה אני עושה... מה אני עושה... מה אני עושה עכשיו... (פתאום נזכר) היא... היא... אמרה לי פעם אחת... (חושב לרגע) "אני רוצה שתדע, שאת כל המשכנתא על הבית אתה תשלם ועד הפרוטה האחרונה". ככה אמרה ואני הטיפש שמעתי את המילים אבל לא הפנמתי את מה שאמרה.
- תם: זלזלת.
- ספיר: כן, הכול עבר על ידי.
- תם: מה היא רומזת בזה שהשאירה את בובת הכלב?
- ספיר: הבאתי לה בפגישתנו הראשונה, אני לא יודע מה היא רוצה לרמוז בזה, אולי שלא ניפגש יותר.
- תם: הלכת עם בובה כזאת גדולה ברחוב?
- ספיר: שיחקתי אותה כמו המאהבים בסרטים... מה אני עושה עכשיו?
- תם: מעניין לאן היא עוברת.
- ספיר: כל דבר קורה אצלה בחשאיות.
- תם: והילדים לא רמזו לך כלום?
- ספיר: כנראה שגם לילדים היא לא סיפרה, אחרת היו מספרים לי.
- תם: למה שלא תתקשר למשפחה שלה?
- ספיר: (מחייג, ממתין לתשובה) ארגנה את הכול לפני שברחה... לא עונים... (מחייג למקום אחר)
- תם: (נזכר) צלצל לאחיה, הוא אדם ישר.

- ספיר: זה מה שאני עושה... הלו, שפירא... אתה יכול לבוא?...
לא טוב מאוחר יותר, כי זה יהיה כבר מאוחר...
אתה לא יודע שום דבר ממה שקרה?...
תבוא ותראה בעצמך...
שפירא, זה לא לטלפון, את זה צריך לראות...
כן, דחוף מאוד...
תשתדל להגיע כמה שיותר מהר.
(לתם) הוא מבוהל.
- תם: טוב מאוד שיהיה מבוהל...
לא השאירה כלום? שום דבר בחדרים?
- ספיר: שום דבר. השאירה, כפי שאתה רואה, את צל התמונות שהיו על הקיר. זה מה שנשאר לי.
- תם: אני לא מאמין.
- ספיר: לך לחדרים ותראה בעצמך.
{תם הולך לבדוק חדר.}
- ספיר: כוס-אמק, איזה עיוור הייתי. (בחוסר מנוחה) צריך לעשות משהו... אבל מה? מה עושה אדם במצבי?! הייתי חרה עד כדי כך?
- תם: (חוזר) החדר ריק... (הולך לחדר אחר)
- ספיר: נבלה מסריחה.
- תם: (חוזר) גם השני ריק... (הולך לחדר אחר)
- ספיר: זה לא יעבור לה בשקט.
- תם: (חוזר עם סולם) גם ריק, אבל תראה מה מצאתי.
- ספיר: יופי, ומה אני אעשה עם הסולם? שאתלה את עצמי?
- תם: יש לכם סולם כזה גבוה ולא ידעתי עליו?
- ספיר: של הסבלים, שכחו אותו.
- תם: אתה יודע מה חשבתי בזמן שהתרוצצתי בין החדרים? (בחשאיות) אולי כדאי להחליף את המנעולים.

- ספיר: מה יש כבר לגנוב!?
- תם: אתה חייב לפעול מהר. מה שאני מבין מהמכתב זה שהיא רצתה לצאת מהנישואים. אני גם מבין ומזדהה עם הרגשות שלך, אבל הגלגלים מתגלגלים מהר קדימה למקום אחר, ואי אפשר להחזיר את המשאית לאחור. זכור... (מבחין שספיר לא מרוכז) אתה מקשיב לי?
- ספיר: (שקוע במחשבות.) תמשיך-תמשיך.
- תם: יש את הילדים והיא עדיין צריכה אותך, אתם עדיין נשואים כחוק ואתה המפרנס היחיד. הדבר הטוב ביותר לעשות, לדעתי, הוא לא לעשות כלום. היא תיצור איתך קשר כי היא תרצה את הכסף שלך! לגדל שלושה ילדים לבד בלי הכנסה, זה לא קל ואני...
- ספיר: (נכנס לדבריו. מצחקק מתוך מבוכה) פעם היא השאירה לי פתק שהיא רוצה שאנסה לגור מחוץ לבית שלי ואמר לי; "שם במקום אחר תרגיש חופשי יותר". כנראה שלא רציתי להבין שהיא באמת רצתה להתגרש.
- תם: המזל שלך שלא החליפה מנעולים.
- ספיר: חבל שלא החליפה את המנעולים! לפחות לא הייתי רואה את הריק הזה. מה אני עושה עכשיו? עם מי אתייעץ? עורכי הדין ינצלו את המצב ויפעילו אותי כמו מריונטה וינצלו את כוחם ואהפוך להיות קורבן בפעם השנייה. יחלבו אותי! להתגרש זה לוקסוס שאין לי אותו!
- תם: מצד שני, אם תתייעץ עם חברים, כולם יתנו לך עצות טובות, כי ככה חברים חושבים, שהם נותנים תמיד את העצות הטובות ביותר. לכן כדאי להיזהר מאוד מעצותיהם של חברים...
- תם: תשמע לעצתי, צור קשר עם עורך הדין שלך ותתחיל את התהליך. היא אישה ערמומית, ושחקנית! היא עכשיו בדרך לחיים אחרים. היא חשבה כבר איך לבנות את החיים שלה בלעדיך, אתה כבר לא יכול לשלוט בהם, ואם תנסה לעשות את זה, רק תתאכזב.
- ספיר: תם, אתה מזיין לי את המוח, ציפיתי לדברים אחרים, אתה לא חבר.
- תם: (נעלב) אני לא חבר!?
- ספיר: כי אתה מדבר עכשיו כמו שכן.

תם: (יוצא בהתרסה נגד ספיר) זה מעליב מה שאמרת...! אני חבר אמיתי, לא רק שכן! ובתור חבר אמיתי אני אומר לך, אם אתה רוצה להיות בקשרים טובים עם הילדים, ואתה רוצה להתגרש ממנה בתנאים שיהיו טובים לך ולילדים, היא בוודאי תתקשר, ואתה צריך לשכוח מה שהיה, ולהחליט לשתף פעולה ולהמשיך הלאה עם החיים שלך! או שאתה רוצה להמשיך שנים של סבל?

ספיר: היא התחרפנה לגמרי... משהו פה מסריח, לדעתי היא מסתירה ממני איזשהו, איזשהו סוד.

תם: את הסוד היא גילתה כבר, חטיפה ובריחה.

ספיר: משהו אחר מסתתר מאחורי ההתנהגות הפתאומית הזאת שלה, כאילו מצאה גבר אחר. היא כתבה: "מישהו שם מחכה לי, שם מתחת לפנס" ... משהו דומה לזה.

תם: אם היא בוגדת, אני לגמרי מסכים עם הכעס שלך. אבל אני לא חושב שזה המצב... זה שיר פרידה, לא יותר מזה. תגיד ספיר, אולי תשאל את השכנים אם ראו את שם חברת ההובלות?

ספיר: בדיוק חשבתי על זה. רעיון טוב, בוא נתפצל. כל אינפורמציה חשובה!

תם: ביחד טוב יותר...

יוצאים. אור יורד.

תמונה 2

לאחר זמן מה, דפיקות בדלת. שפירא (גיטו של ספיר) קצין חוקר במשטרה. מציץ ואחר כך נכנס. מעיף מבט על הדירה ולא מבין.

שפירא: (הולך לפתח כל חדר וקורא) ספיר? ... ספיר? ...

איפה אתה? ...

מה קורה פה? דירה ריקה? ...?

ספיר... ספיר... ריקים.

(לעצמו) רגע-רגע אין משאית בחוץ, והוא אמר לי לבוא לראות בעצמי.

אולי הוא במחסן!

שפירא יוצא מהדלת האחורית של הבית, לכיוון המחסן. אור יורד

תמונה 3

ספיר ותם חוזרים מהדלת הקדמית של הבית.

תם: ראית מה זה שכנים?

ספיר: מגעילים.

תם: פתאום נהיו עיוורים... שיתעוור באמת... שילכו לעזאזל!

ספיר: חזרנו לתוך הריק... היום הכול נגדי. פתאום אף אחד לא ראה ולא שמע, פתאום לא זוכרים, לא מתערבים. איזה חבורת שכנים מגעילה.

תם: ככה זה שכנים, כשהם רוצים משהו, הם יודעים טוב מאוד להיות נחמדים, לדפוק בדלת לבקש ולהתחנף. ראית איך היא אמרה לך? "שלום אתה לא אומר ופתאום עכשיו אתה דופק בדלת?"

ספיר: אני אומר לך שעדיין יש פה משהו שלא מתיישב לי בראש... היום יום ההולדת שלי והיא...

תם: מזל טוב...

ספיר: זה מזל טוב זה? ביום כזה לעזוב אותי? ככה? בלי לקבל ברכה מהילדים!?

תם: מתוחכמת.

ספיר: מטומטמת!

תם: תראה מה השאירה לך, בובת כלב. היא רומזת לך משהו.

ספיר: מה היא יכולה כבר לרמוז?!

תם: כשהייתי ילד, הייתי עני, לא היו לי הרבה חברים שיש להם, אבל תמיד יכולתי לסמוך על הכלב שלי, הוא הקשיב לסיפורים שלי כמו אחד שמבין, היה מניע את ראשו בסקרנות, מהנהן ומקשיב בתשומת לב כמו בן אדם מבוגר... תגיד לי...

מיהו החבר הטוב ביותר של האדם ונמצא אתו במצוקה ומשגיח עליו?

ספיר: תם, תפסיק עם ההתחכמויות של בלש חוקר, זאת בסך הכול בובת כלב ולא כלב אמיתי.

- תם: כך גם היו היחסים ביניכם, הם לא היו לא אמיתיים.
- ספיר: אבל היא כלבה אמיתית!
- {שפירא נכנס מהדלת האחורית.}
- שפירא: איפה אתה?! חיפשתי אותך במחסן. זאת באמת הפתעה!
לא מצלצלים, לא מודיעים עוברים דירה כאילו לא קיימת משפחה!?
- ספיר: (בכעס) עוברים!?
- שפירא: מה קורה?
- ספיר: מה שעיניך רואות, אני חוזר הביתה מהעבודה ואני מוצא בית ריק.
אחותך לקחה הכול, הרהיטים, התמונות, המכשירים. היא לקחה את
כלי הבישול, התצלומים, הקישוטים, בגדים, ספרים, תקליטורים.
לקחה גם את כל מה שהיה שייך לי... השאירה אותי לבד בדירה ריקה
לגמרי עם קירות ריקים וצלן של תמונות שהיו עליהם.
- תם: (מתערב בקול שקט) גם בובת כלב ומכתב.
- שפירא: (לספיר) זאת צריכה להיות בדיחה ואני צריך להתפקע מצחוק?
- ספיר: אתה רוצה להגיד לי שלא ידעת?
- שפירא: (נדהם) מה!?
- ספיר: (בלעג) מה!?
- שפירא: (מופתע) על מה אתה מדבר!?
- תם: אתה לא רואה?
- ספיר: אתה לא מבין או שאתה עושה את עצמך?
- שפירא: (מופתע) מה טון הדיבור הזה?
- ספיר: לא ידעת שהיא עומדת להסתלק!?
- שפירא: לא! גם אני מופתע! בדיוק כמוך!
- ספיר: (מזהיר) אם יתברר שאתה ידעת ואתה משקר, זה סוף הקשר שלנו!

שפירא: איזה סיבה יש לי לשקר? אתה חושב שאם הייתי יודע הייתי תומך בצעד כזה מטופש? הייתי עוצר אותו בגופי! גם אני אבא לילדים, ואם היו מנתקים ממני את הילדים בצורה כזאת אכזרית הייתי משתגע אולי יותר ממך. (חושב לרגע) עכשיו בוא נחשוב איך מאתרים אותה ואת הילדים.

תם: היא לקחה גם את האוטו שלו.
המשפחה לא יודעת?

שפירא: לא... כלום! אני יודע שהיחסים ביניכם מעורערים, אבל עד כדי כך? עד כדי לקום, לקחת הכול ולברוח?

ספיר: לקחה? גזלה אותי! שדדה אותי! רמסה אותי! גנבה את כל החפצים האישיים שלי, הבגדים שלי, אפילו את התחתונים לקחה, לא השאירה סיכה בבית.

תם: (משכיל משפט) אולי הסבלים ארזו.

ספיר: זאת התודה למפרנס של המשפחה? אני מרגיש כמו איוב, לקחו ממני את הכול.

תם: (אומר בשקט) הסולם של סבלים.

שפירא: לפני שעה בערך צלצלתי אליה סתם כדי לשאול מה נשמע. הטלפון היה כבוי.

תם: עשתה הכול בשקט... כמו "הלטאה הזריזה" שמשאירה את זנבה מאחור, הטורף מתרכז בזנב המתפתל, ולא שם לב שהוא מאפשר לה להימלט.
(לספיר) כדאי שתצלצל לבנק לבדוק מה מצב החשבון.

ספיר: על זה לא חשבתי. (זז הצידה ומחייג).

שפירא: (לתם) עשתה צעד מטומטם, ככה לא נפרדים, היא הייתה צריכה לחכות עוד קצת, להתייעץ, לחשוב מסודר... להתייעץ עם המשפחה. מה עבר לה בראש?

תם: היא חשבה על זה הרבה זמן. זאת לא חמימות מוח של הרגע.

שפירא: בהחלט יתכן.

תם: ולא שיתפה אתכם בכלום-כלום?

- שפירא: לא שיתפה. אתם יודעים לאיזה כיוון נסעה? שכנים... משהו...
- תם: השכנים חשבו שהם עוברים דירה, כעסו שלא נפרדו מהם, ואף אחד לא שם לב או לא רצה לשים לב לשם חברת ההובלות. אני חזרתי מהעבודה וראיתי כשהכול כבר היה על המשאית, היא והילדים נופפו לי לשלום ונסעו.
- שפירא: לא שמת לב לשם החברה.
- תם: אני לא צריך לעבור דירה, לכן לא שמת לב. בצד המשאית היה ציור של דמות שאוטמת את האוזניים, (מדגים) ככה.
- שפירא: אני לא מאמין שיש לה סיבות לגיטימיות לעזוב.
- תם: יש הבדל בין בריחה מסיבה טובה, ובריחה מסיבה גרועה... אף פעם לא רמזה לכם ולא הזכירה את המילה עזיבה, מעבר?
- ספיר: (חוזר אליהם) היא מבזה אותי עד הסוף, בת זונה. השאירה אותי כמו אדם מת שלוקח אתו שום דבר לקבר!
- תם: גם החסכוניות?
- ספיר: הוציאה את הכול... אני אעשה לה צרות, לא רק כדי לגרום צרות... אלה יהיו צרות שעושים רק לאויב! הפכה אותי לפראייר? אני אהפוך אותה למשוגעת! אני אגרום לה ללכת לבית משוגעים! (תוך כדי שהוא משליך/בועט בבובת הכלב)
- תם: מה עשה לך הכלב המסכן?
(מרים את בובת הכלב מנקה אותה ושם בצד)
- ספיר: כי אני פראייר גדול שלא הייתי ער למלכודת שטמנה לי ונפלת לי לתוכה! אם רק אתפוס אותה!!!...
(תופס את תם בדש חולצתו ומנער אותו)
למה היא עושה לי את זה?!
- תם: (בקול חנוק) ספיר, אתה עכשיו פגוע מאוד... אל תיתן למצב לצאת מכלל פרופורציה.
- שפירא: (מפריד בניהם בעדינות) די, די ספיר, תן לחשוב בשכל, ברוגע...

ספיר: (עובר לתפוס את דש חולצתו של שפירא) תבין! צריך אומץ לחתוך את החיים של אבא לילדים! אני עכשיו מדמם!!!

שפירא: ספיר. תרפה ותירגע, אנחנו איתך.

ספיר: (מרפה) סליחה... (נאנח)

{שתיקה קלה. שקועים במחשבות}

תם: שפירא, אתה נשאר פה?

שפירא: אני אשאר עוד קצת.

תם: (בשקט לשפירא.) אני הולך להביא כמה דברים... שיהיה לו.

תם יוצא.

תמונה 4

ספיר מסתובב בחדר חסר מנוחה. לאחר זמן מה.

שפירא: הכעס ברגעים כאלה הוא האויב מספר אחד, אל תיתן לו להשתלט עליך.

ספיר: קל להגיד, אבל קשה לחטוף את המכה הזאת... אני חושב שאתקשר למשטרה.

שפירא: אני המשטרה.

ספיר: תתקשר!

שפירא: ספיר, אני מבטיח לך שאני אטפל באופן אישי.

ספיר: אני בטוח שנתקלתם במקרים דומים בעבר?

שפירא: בדרך כלל המשטרה לא מתערבת במקרים כאלה. יש עורכי דין ובתי משפט בשביל זה. מה שכן. היא סיפרה לנו שאתם תלכו לטיפול זוגי.

ספיר: (קרוב לשפירא) זה מה שיש לך להגיד לי!

שפירא: אני איתך, לא נגדך.

ספיר: והיא אחותך, לעזאזל!

שפירא: אני מבטיח לך שאטפל בזה.

ספיר: רק אתמול אמרה לי שאם ניפרד נעשה חלוקה צודקת.

שפירא: אל תדאג, מילה שלי זאת מילה.

{שפירא מקבל קריאה אלחוטית ממוקדנית.}

אלחוט: (קול אישה) שפירא, איפה אתה?

שפירא: אצל הגיס.

אלחוט: מה שלומם?

{ספיר מסמן בשפתיו "אף מילה".}

שפירא: בסדר-בסדר.

אלחוט: תמסור שלום ממני.

שפירא: אמסור-אמסור.

אלחוט: קפוץ לתדרוך במטה.

שפירא: את לא יכולה להגיד באלחוט- באלחוט?

אלחוט: במטה- במטה.

שפירא: אני זז הצידה.

אלחוט: במטה- במטה.

שפירא: תדרוך עם מי?

אלחוט: במטה- במטה.

שפירא: חיוני?

אלחוט: במטה-במטה.

שפירא: זה דחוף?

אלחוט: במטה-במטה.

שפירא: בדרך אליך למטה-למטה רות סוף. (סוף שיחה).
אני אעזור לך להתארגן מחדש, יש לך כסף כיס?

ספיר: לארנק שלי לא הגיעה.

שפירא: אם תצטרך, אל תתבייש לפנות אלי.

ספיר: שאני אקח כסף משוטר?

שפירא: (טופח לו על הכתף) תהיה חזק. אני אעשה הכול כדי לברר פרטים.
אני אבדוק מה פשר הציור אטימת האוזניים שתם ראה על המשאית.

שפירא יוצא.

**ספיר לבדו, בוחן את החלל הריק. מתקרב לסולם. מסתכל על גובהו.
אור יורד.**

תמונה 5

בחדר שולחן-גינה ושני כיסאות מאולתרים. מגש ועליו צלחות עם פירות וירקות, תרמוס וכוסות קפה חד-פעמיות. הסולם ניצב בפינת עומק הבמה. ספיר נמצא כבר על הסולם, רואים רק את פלג גופו התחתון, כשרגליו תלויות באוויר ברעידות קלות וחבל משתרבב לידו. תם נכנס לבוש בגדי עבודה ובידיו פח צבע, רולר ומגש, דלי עם סמרטוטים ובגדי עבודה עבור ספיר. מבחין בפלג גופו התחתון של ספיר שרגליו תלויות באוויר ורועדות. האביזרים נשמטים לו מהידיים ורץ לסולם.

תם: (נרגש עד כדי כך שהוא מתקשה להשמיע קול. יוצא לו לחש חנוק).
ס-ס-פיר! ס-ס-פיר...!?

{תם עולה מדרגה ויורד מהסולם ומרוב לחץ-יתר נתקף קוצר נשימה.}

תם: (בקול לחוץ ומשותק) ס.... ספיר... אוי ספי... למה? למה? למה?...
(לבסוף יוצא קול). ספיר!!!

ספיר: (משתעל ומתעטש וכמעט מקיא)... מ-ה?

תם: (מתנשם) אתה חי?!

ספיר: למה?

- תם: אתה נושם?
- ספיר: בקושי.
- תם: אני עולה להציל אותך... (מספיק לעלות שני שלבים)
- ספיר: אל תעלה! הסולם יכול להישבר!
- תם: איפה הראש שלך נמצא?
- ספיר: בבוידם!
- תם: למה בבוידם?
- ספיר: מנסה להגיע לחבילה.
- תם: הראש קשור לחבל או משוחרר?
- ספיר: בקושי נושם.
- תם: תוציא את הראש שנראה אותו בלי חבל.
- ספיר: (מרוצה. עדיין מעל הסולם) בבוידם לא נגעה, אתה שומע? שכחה לבדוק את הבוידם.
- תם: מה מצאת בבוידם? אוצרות?
- ספיר: לא.
- תם: למה אתה כל כך שמח?
- ספיר: כי את הבוידם לא לקחה.
- {ספיר מתחיל לרוקן את הבוידם ולזרוק מספר חפצים למטה: נעליים צבאיות ישנות, בגדי צבא ישנים, את שארית החבל, תיק קטן, מזוודה ועוד...}
- ספיר: תזוז, שלא יפגע לך בראש... (מתחיל לרדת) אין משהו מיוחד. (מתעטש) את הבוידם שכחה לקחת.
- תם: אני רואה שאתה מרוצה מהזבל הזה?
- ספיר: (מתעטש) זבל בבית ריק גם זה משהו. (מחייך) "באין ציפור שיר, גם עורב יחשב זמיר"

{פאזוזה. תם מביט בספיר בחשדנות.}

תם: אתה נראה לי קצת לא דומה לעצמך. (מחטט בחפצים ברפרוף)
זה לא מוצא חן בעיניי.

ספיר: (בועט באחד החפצים) זָבֵּלָה, השאירה זבל!

תם: תראה, הבאתי צבע, נשאר לי פח כמעט מלא.

ספיר: קודם נשתה את הקפה. (מתעטש)

תם: לבריאות. זה קרדיט אבק הבית.

ספיר: מהבוידם.

{מתיישבים. שותים קפה.}

תם: תגיד... למה לא נפרדתם כשהתחילו כל הבעיות?

ספיר: שאלתי אותה פעם; למה שלא נפרד בטוב?

תם: מה ענתה?

ספיר: "מרחמת עליך".

תם: (מתפקע מצחוק) ככה אמרה לך?

ספיר: (מחייך) במילים אלה.

תם: ומה עשית?

ספיר: גירדתי בביצים. אבל מה שגרוע יותר, שהיא אמרה את זה בבוז.

תם: חבל שלא שיתפת אותי כשהבעיות התחילו.

ספיר: מה יכולת לעשות? (מתעטש. מקנח את האף)

תם: חבר שלי עורך דין, מספר אחד! הוא היה עושה לכם הסכם פרידה מצוין, עם תנאים טובים לשניכם ולטובת הילדים.

ספיר: דברים כאלה לא מתכננים, הם פשוט קורים.

תם: איך אתה?

ספיר: איך אני עכשיו או אז?

- תם: עכשיו.
- ספיר: איך נראה לך?
- תם: רגוע יותר. או שזה השקט לפני הבלגן?
- ספיר: אחיה אמר לי לסמוך עליו... לכן אני רגוע. אתה יודע, כשיש קשרים פה ושם, החיפוש יתקדם מהר יותר.
- תם: מדינה של פרוטקציה.
- ספיר: וזה בכל תחום, ואני צריך מאוד את הפרוטקציה הזאת עכשיו. הוא הבטיח שיפעיל את כל הכוחות, אם צריך הוא יזניק אפילו הליקופטר עד שימצא אותם.
- תם: נגמור לשתות ואני אעזור לך לצבוע.
- {שותים}
- תם: הייתה ביניכם בכלל אהבה במשך השנים?
- ספיר: (נאנח) הייתה, אבל עם השנים האהבה הפכה לעימותים מיותרים. הטעות שלי הייתה שחשבתי שהיא באמת אימא טובה.
- תם: דווקא ראיתי שהיא משקיעה בהם מאוד.
- ספיר: ובכל זאת, היא עשתה שתי הפלות בלי לספר לי ועכשיו חטפה את הילדים. בחיים היא לא יכולה להיקרא אימא טובה! אבל אני מאמין שלכל דבר יש מחיר בסופו של דבר. (מצביע כלפי השמים) אתה רואה? שם למעלה, יש מי שיעשה את הצדק. (בחיוך) את המשפט הזה אמרתי פעם למישהו והוא לא האמין לי ובסוף קרה לו מה שלא חלם שיקרה לו.
- תם: (בעניין רב, כדי להסיח את דעתו) ספר מה קרה?
- ספיר: תבעתי למשפט נהג שנכנס לחנייה תת-קרקעית ופגע ברכב שלי שחנה כבר. האיש צילם מכל מיני זוויות את הפגיעה ואותי, והביא לבית המשפט תיק עם תמונות והפך את הקערה על פיה, ממאשים הפכתי לנאשם. השופטת האמינה לו והציעה לי לרדת מהתלונה. אמרתי שאערער. הזהירה אותי שאם אערער היא תטיל עלי קנס על הוצאות בית המשפט. ויתרתי.
- תם: הפחידה אותך.

ספיר: והצליחה. האיש המרוצה ואני יצאנו יחד מהאולם ויורדנו במדרגות, ואני דיברתי לעצמי ככה שהאיש ישמע; "אין צדק בבית המשפט, אבל שם למעלה יעשה הצדק עוד היום."

אני נשבע לך תם... הוא הולך לאוטו שלו והוא בשוק! מתחת לווישר היה צמוד דוח חניה על מדרכה ליד תחנת אוטובוס. וזה קנס-קנס רציני. אני עובר לידו עם חיוך רחב, עוצר לרגע ופונה למעלה ואומר: "מה אלוהים? כבר? תודה." אני צוחק ומרוצה כאילו זכיתי בפיס.

תם: אמיתי?

ספיר: לגמרי, נשבע לך.

תם: אני מוכרח להודות שאתה שולט יפה מאוד בעצמך. בעוד שהאינסטינקט הראשון שלך, היה להיכנס כמעט לפאניקה. יפה שאתה שומר על ראש צלול ורגוע.

ספיר: אני חושב על הילדים.

תם: ברוב המקרים, היא כהורה לא תפגע בילדים.

ספיר: אין בית ספר שיכול ללמד אותך להתמודד עם החולשות של האדם.

תם: אתה יודע שהפכת להיות כמו אח בשבילי. תן לעצמך קצת זמן, אתה תתגבר ותבנה את החיים שלך בחזרה, בינתיים אתה יכול לישון אצלנו, עד שתתארגן.

ספיר: (מחייך) למה אין לי אישה עם האופי שלך, והיופי של אחיה?

תם: אני לא יפה?

ספיר: תודה שאחיה יותר.

תם: חשוב להיות אופטימי ולנסות להאמין שזה לא סוף הדרך.

ספיר: אתה רומז שזה הסוף? או ההתחלה?

תם: גם וגם. אתה לא יכול לסמוך יותר על אשתך, ואני מצטער שאני אומר לך את זה... תראה, שניכם הבאתם את זה על עצמכם. אם תסתכל אחורה על היחסים הבעייתיים שהיו לכם, יהיה לך קל יותר להתמודד.

{ספיר נראה שקוע במחשבות.}

תם: אתה מקשיב לי בכלל?

- ספיר: בטח.
- תם: אם אתה שואל אותי, נראה לי שאשתך תכננה את זה במשך זמן רב יותר ממה שאתה חושב, לכן אני אומר שלא תוכל לשנות את דעתה... עכשיו תגיד, ברצינות. היית רוצה לבלות את שארית חייך עם אישה שלא מכבדת אותך? משקרת לך? לא מעוניינת להיות איתך?... אתה צריך להחליט באופן חד-משמעי להתרחק ממנה... אתה מקשיב לי בכלל?
- ספיר: כן, בטח... להיות קר ולהאמין שזה הסוף.
- תם: בדיוק, אין לכם דרך אחרת אלא...
- ספיר: (נכנס לדבריו) אתה יודע מה מרגיז אותי? שיום אחד היא לא עבדה ובחוצפתה לקחה גם את כל החסכונות.
- {שתיקה קלה. תם פתאום מצחקק.}
- ספיר: מה?
- תם: עלה לי רעיון; אם הנישואים שלי ידרדרו למשברים אני אציע לאשתי לצאת לחופשה בחו"ל ושם נחפש ביחד את ההסברים והפתרונות.
- ספיר: ואתה חושב שתוכל להשאיר את הכישלון בחו"ל ולחזור לארץ? הלוואי ויכולנו להשאיר את הכישלונות שם.
- תם: שנעבוד?
- {קמים לעבוד}
- ספיר: תתחיל קודם לנגב עם סמרטוט יבש ואחר כך לח, ותשפשף בעדינות את המקומות בין הבהירים לכהים שהשאירו התמונות.
- תם: למה?
- ספיר: לטשטש את הבדלי הצבעים והאבק.
- תם: (לא קולט) מה זאת אומרת?
- ספיר: קודם נשווה פחות או יותר בין הגוונים, ואחר כך נצבע.
- תם: סליחה, אבל באמת לא הבנתי.
- ספיר: (מסביר) רואים שאתה לא מבין. אתה רואה שהייתה כאן תמונה?

- תם: כן.
- ספיר: (מסביר לאט.) אתה רואה, שהמקום בו הייתה תלויה התמונה, הצבע קצת יותר כהה? וצבע הקיר דהוי ופחות חי?
- תם: למה?
- ספיר: תם, אתה באמת תמים עד כדי כך, או שאתה עושה את עצמך?
- תם: אני שואל ברצינות.
- ספיר: כי האור לא חדר מאחורי התמונה, לכן הצבע לא דהה. תם, תחשוב קצת!
- תם: מאיפה אתה מכיר את הטריק של הסמרטוט?
- ספיר: ראיתי פעם צבעי עושה כך.
- תם: וזה עובד?
- ספיר: תנסה ותראה.
- תם: אבל אם צובעים, למה צריך לטשטש? בין כה וכה צובעים.
- ספיר: תם, עזוב אותי, טוב? קדחת לי במוח... תעשה מה שבא לך ואיך שאתה מבין.
- {ספיר הולך לערימה שזרק מהבוידם, מוצא את תיק הקטן ובתוכו סט של מברשות ומכחולים.}
- תם: הבאתי לך אוברול.
- ספיר: (פורץ בצעקה) נזכרתי!!!
- {ספיר מבולבל ומתלבט לרגע לאן ללכת, לוקח את צרור המפתחות שעל השולחן ורץ למחסן. תוך כדי ריצתו.}
- ספיר: אני רץ למחסן.
- {תם בינתיים לוקח סמרטוט ורוצה להתחיל לשפשף את הקיר.}
- תם: (לעצמו) רק שלא ישתגע פתאום.
- {נכנס שפירא.}

שפירא: איפה ספיר?

תם: הרגע רץ למחסן.

שפירא: יש חדש?

תם: אני שואל אותך אם יש חדש.

שפירא: בינתיים לא. איך הוא?

תם: אני... (מושך בכתפיו). אגיד לך את האמת, אני קצת מודאג.

שפירא: ממה?

תם: אני לא יודע... הוא עובר מהר מדי לסדר היום. לא יודע מה לחשוב.

שפירא: שקט מדי?

תם: לא יודע.

שפירא: רגוע מדי?

תם: לא יודע.

שפירא: עושה דברים לא צפויים?

תם: לא יודע.

שפירא: זורק חפצים? בועט?

תם: לא יודע.

שפירא: מה אתה כן יודע?

תם: בְּפָנַיִם אני מרגיש שהוא כמו הר געש שעומד להתפוצץ. כל מה שקורה לו עכשיו נראה לי יותר מדי נורמלי. ידעת שאחותך עשתה הפלות?

שפירא: (מתפלא) אחותי?

תם: ביקשה ממנו להשגיח על הילדים, אמרה לו שהיא הולכת להורים והיא לא הלכה להורים, היא הלכה לעשות הפלה, פעמיים! אתה שומע? פעמיים! בלי שהוא ידע! בלי לחשוב ביחד מה עושים. ומה הייתה הסיבה לדעתך?! "אני לא יכולתי לגדל עוד ילדים."

שפירא: ובתחילת דרכם רצו הרבה ילדים.

תם: זה יכול להטריף.

{ספיר נכנס, עם קופסה ביד.}

ספיר: לקחה גם את הציורים שלי! זה כבר טירוף! אם אראה אותה אני לא יודע מה אני אעשה לה! זה כל מה שהיה במחסן... (זורק את קופסה שבידו. פונה לשפירא.) יש חדש?

שפירא: (בזהירות) זיהינו משאית דומה למשאית שחנתה כאן, של חברת ההובלות שנקראת: "בלי רעשים". (פורש דף מודפס. מראה להם) זה הסמל שלה?

תם: (מציץ) זה בדיוק מה שראיתי.

שפירא: מסתבר שבמשטרה מכירים היטב את החברה, הכול מתועד במצלמות הרחוב.

ספיר: ואיפה היא עכשיו?

שפירא: מאמתים את האינפורמציה. ישנה השערה שהם נוסעים לכיוון דרום. אל תדאג, יש לנו את כל האמצעים, הרמנו הליקופטר ואנחנו נתפוס אותם!

ספיר: שפירא, אני יודע שהיא אחותך. אבל אני רוצה להזהיר, שביני ובינה החשבון לא ייסגר בקלות.

שפירא: גם איתי פתחה חשבון! אתה תעבור את זה, מיליוני גברים ונשים נשארים לבד ומתפקדים. חשוב מאוד שלא תיכנס לפאניקה ותעשה שטויות.

תם: (לספיר) אתה רואה? זה בדיוק מה שאמרתי לך.

ספיר: אף פעם לא השתמשה בילדים נגדי. עכשיו היא תתחיל להסית את הילדים נגדי כדי להצדיק את המעשים שלה.

שפירא: אני לא אתן לה.

ספיר: לפעמים היו לה התקפת זעם ללא סיבה, רק שלא תמשיך עם הטירוף הזה ותעשה הדברים לא נכונים עם הילדים. זאת חטיפה! זה פלילי! וזה מפחיד!

שפירא: הכול יעבור ויהפוך לעבר, אתה תראה שגם המחר יהיה עבר.
 זה מצוין שאתם צובעים את הקירות, זה כמו לצבוע את החיים
 ולהתחדש. בינתיים אמשיך וברגע שאדע...

{מקבל מסר אלחוטי מהמוקדנית}

אלחוט: קפוץ לתדרוך במטה.

שפירא: את לא יכולה למסור?

אלחוט: במטה- במטה.

שפירא: אני זז הצידה.

אלחוט: במטה- במטה.

שפירא: תדרוך עם מי?

אלחוט: במטה- במטה.

שפירא: זה דחוף?

אלחוט: במטה-במטה.

שפירא: אני חייב לחזור לתחנה.

תם: בקשר אליה?

שפירא: (באלחוט) בקשר לאחותי?

אלחוט: במטה-במטה.

שפירא: (לספיר) צריכים אותי דחוף.

ספיר: יכול להיות...

שפירא: (נכנס לדבריו) לא יודע, אבל יכול להיות.

{ספיר ממחר לדלת וחוסם את שפירא.}

ספיר: תן לי לדבר!

שפירא: אסור לי, מכשיר משטרתי.

ספיר: תשאל אתה.

שפירא: נו, באמת, שמעת אותה, אצלה הכול במטב-במטה... וחוץ מזה אני בכוננות... זאת עבודה שגרתית שלי, אל תעשה מזה עניין. ספיר, אני איתך...

{ספיר מפנה את הדרך.
שפירא יוצא.}

ספיר: למה קראו לו באלחוט?

תם: איך יקראו לו אם צריכים אותו?

תם: (ניגש ומרים את ידו כדי לנגב את הקירות עם הסמרטוט.)
בוא נקווה שמצאו אותם...

ספיר: (פתאום) עצור רגע!

תם: מה קרה?

ספיר: (מנסה להיפטר ממנו) עזוב את הקיר.

תם: למה?

ספיר: עזוב הכול ולך הביתה! לא צריך לצבוע!

תם: למה לא?!

ספיר: לך תהיה קצת עם האישה והילדים שלך.

תם: ספיר אחי, אתה בסדר?

ספיר: תאמין לי שאני בסדר גמור, פשוט יש לי רעיון, לך כבר!

תם: אתה מגרש אותי בצורה מאוד מוזרה.

ספיר: אתה תבין אחר כך, מבטיח!

תם: תבוא לישון אצלנו.

ספיר: אל תהיה מודאג, אני אלך לישון אצל אחותי.

תם: בטוח?!

ספיר: בטח בטוח.

תם: נתראה מחר.

ספיר: בסדר... מחר...

תם: אתה בסדר?

ספיר: גמור...

תם מניח הכול, מסתכל על ספיר בדאגה, ויוצא.
ספיר ניגש מהר למזוודות ומוציא מכחולים וצבעים, בוחן את
המקומות על הקיר בהם היו תלויות התמונות תובל את המיכחול במים
שעל השולחן ומתחיל לצייר.
אור יורד.

תמונה 6

על מקום הציורים שהיו פעם על קיר הסלון, עכשיו מצוירים ציורים
חדשים. על הסולם תלויה הפוך בובת הכלב.
ספיר שקוע עמוק בציור, נראה קצת עייף. מצייר את בובת הכלב על
הסולם. הציור לא גמור.

ספיר: (מצייר ומדבר לציור/לבובת הכלב ההפוכה) מעולם לא הרמתי יד
עליה או על הילדים. לא רימיתי אותה. נכון, קצת שתיתי ולפעמים לא
התייחסתי אליה בכבוד שאישה ראויה לו, לפעמים הייתי גס רוח
ואגואיסט... שנינו הפכנו לאגואיסטים ונאבקנו להמשיך הלאה, כי
ראינו מה קורה לזוגות כמונו במהלך השנים, הם מתגרשים ומתעבים
אחת את שני ומסיתים את בילדים. (לוחש לציור.) למרות שהנישואים
לא היו טובים, ידענו להסתדר, גם ביחסים מבולגנים, ידענו להסתדר.
זה בדיוק כמו אדם שאוהב לחיות בבלגן בדירתו, והוא נהנה לחפש
ויודע איפה למצוא כל דבר. אם מישהו יעשה לו סדר בדברים, הוא לא
ידע למצוא לא את ימינו ולא את שמאלו ויתעצבן.
היו לנו שנים יפות, והיו הרבה שנים קשות סדוקות ומקרטעות...

{תם מציץ פנימה ורואה את ספיר מדבר לציור. הוא סורק בשקט את
הציורים. ספיר לא מרגיש בו}

ספיר: (ממשיך לציור.) פעם היא ברחה לבדה, התחננתי שהיא תחזור
הביתה... יש לה היסטוריה של בריחה ממצבים קשים. היא הודתה
בפניי שהיא מצליחה להתאזן רק כשהיא בורחת. בפעם האחרונה

חזרה עם אולטימטום. "שחרר ותן להשתחרר!" לא שחררתי כי לעולם לא אוותר על הילדים. עכשיו מסתבר שמנגנון ההימצאות באותו מקום שוב התקלקל... היא קינאה בי, בחופש שלי... (מבחין בתם)

תם: בסוף לא הלכת לאחותך.

ספיר: (בפיהוק) לא.

תם: ציירת כל הלילה?

אני מרגיש שנכנסתי לתערוכה קטנה. לא ידעתי שאתה מצייר.

ספיר: כשציירתי בעבר השתמשתי בכמות מופרזת של הצללה כהה בציורים,

נהגתי לגוון בציורים עד כדי כך שקשה היה לדעת בדיוק מה ציירתי.

היום החלטתי להבליט את מה שראיתי על הקיר.

תם: (מתפעל) מקצועי.

ספיר: בציור אין מקצועי. או שיש כשרון או שאין, כל השאר זה להעביר

מכחול, להעביר זמן וליהנות.

תם: לא היה לך קשה לצייר כל הלילה?

ספיר: היה תענוג.

תם: מהציורים נובע המון ביטחון!

ספיר: את זה היא לא יכולה לקחת ממני! כשמהרתי להיפטר ממך,

התלבטתי אם לצייר או ללכת לאחותי. שמתי את היד על הלב,

(מדגים) ככה... כף היד עטפה את האזור סביב הלב וניסיתי להרגיש

את פעימות הלב, לקחתי נשימה עמוקה ניסיתי להרגיש את האנרגיות

הטובות, להעביר זרמים חיוביים ללב, להרגיע...

כמו שעשיתי פעם ביוגה, הוצאתי אוויר עם מחשבות טובות, ואז

ההשראה הרדומה התעוררה לחיים ופרצה החוצה אל הקירות.

תם: אני רואה שיש הרבה דברים שאתה לא מספר לי עליך, ציור, יוגה...

ספיר: ...אף פעם אי אפשר לדעת באמת מה קורה בתוך הגולגולת.

תם: מה גם שנישואים הם לא תמיד כרטיס לכיוון אחד.

אם המשטרה לא תמצא אותם בהקדם, אני מציע שנתחיל לארגן

משלחת ונחפש אותם בעצמנו, כמו שעושים משפחות של נעדרים.

- ספיר: ואחרי שאני אמצא אותם, אני אתבע אותה על אי-שפיות ואבקש חזקה על הילדים.
- תם: לפני שזה יהפוך למשפט, כדאי לשקול דרכים אחרות. אם אתה הולך לבית משפט, אתה אף פעם לא יודע איך תצא משם. העיקר להישאר אנושי, לנהוג בהגינות, אולי ביום מן הימים זה יחסוך לך הסברים לילדים, הם הרי יום אחד ירצו לדעת מה קרה ביניכם ולצערי תצטרך לספר להם את האמת.
- ספיר: מה שעשתה לא יעבור לה בשלום.
- תם: לא משנה מה היה בעבר... לך קדימה.
- ספיר: רק שקדימה זאת בעיה.
- {ספיר מקבל ס.מ.ס.}
- ספיר: (קורא) "יש לנו מידע רציני, מאמתים אותו, בדרך אליך".
(כותב וממלמל) "אם תיצור אתה קשר, תגיד לה ששום דבר לא השתנה, ננהג בצורה בוגרת ומכובדת. חשוב שלילדים יהיה גם אבא וגם אימא" (מקבל עוד ס.מ.ס.) "המידע אומת. מגיע אליך בעוד רגע".
- תם: היא תגיע, מה תעשה?
- ספיר: (לאט-לאט מלהיט את עצמו) ראשית אגיד לה: "למרבה הצער והמזל הכול אבוד, זה משהו שלומדים בחיים, מכאן והלאה תצטרכי לפלס את דרכך בתוך הג'ונגל. חבל ששמת בצד את הנערה היפה והחייכנית שבה התאהבתי". בעצם לא משנה מה היא תגיד, אני אודה לה על שעזבה את הבית, אגיד לה שזה פקח את עיניי. עכשיו יש לי סיכויים לתבוע את הילדים. חיים קלים ממני לא יהיו לה.
- תם: הרגע כתבת לשפירא, "תגיד לה ששום דבר לא ישתנה, נתנהג בצורה בוגרת, ומכובדת"...
- ספיר: בדיוק! זה כדי למשוך אותה להגיע לכאן ללא חשש, ואודיע לה; "אין צורך להמשיך יחד, והילדים נשארים כאן! - את בחוץ!" מעכשיו אני אתכנן את המהלכים קדימה, לעתיד.
- תם: זה לא...
- ספיר: ...רצתה לזרוק אותי לכל הרוחות?! עכשיו שהיא תלך לכל הרוחות!

{סירנה מתקרבת מרחוק. הפנס הכחול של ניידת המשטרה מהבהב ואורו חודר אל הסלון. ספיר ותם ממהרים לדלת.}

ספיר: זה שפירא... (קורא מפתח הדלת.) שפירא! ש-פי-רא!

{אחרי שתיקה קלה. נכנס שפירא.}

שפירא: קשה להאמין איזה דברים מטורפים קורים בעולם.

ספיר: בן אדם, דבר!

שפירא: המשאית בדרך חזרה לכאן...

תם: (מאושר, מחבק את ספיר) ידעתי.

(לשפירא) כל הכבוד לכם השוטרים!

(מרוב התלהבות מכריז ומצדיע) תחיי משטרת ישראל!

ספיר: (ניגש לשפירא ומחבק אותו) הבטחת וקיימת.

שפירא: אלוהים פתר את התעלומה בדרך שלו.

ספיר: (מאושר) ואני ידעתי שיפתור.

(לתם) אמרתי לך, זוכר את הסיפור שהיה לי בבית המשפט?

מהיום אני אשים את הגבולות!

תם: (בשמחה) ורק עם הסכם חתום.

שפירא: שום מגע כבר לא יהיה ביניכם.

ספיר: ברור, יהיה צוו הרחקה!

תם: והסכם ממון, זה מעולה לכולם.

{לשפירא יוצא ספק צחוק ספק בכי. מצביע על הציור ומשתנק.}

שפירא: מעכשיו תוכל לעשות מה שתרצה ומתי שתרצה...

ספיר: (כשואל) שפירא? ... אתה יכול לשמוח בקול! זה לא בושה לשוטר.

שפירא: לצייר מ-מתי שתרצה... להתעשת... מהר ולחזור לחיים לא

נורמליים... ו-ו-ולא למשוך את זה חו-ד-שים...

(לא מצליח להתאפק ופורץ בבכי)

ספיר: שפירא! דבר, אלוהים אדירים!

תם: מה קרה לך?!

{שפירא בוכה.}

ספיר: שפירא, מה אתה מסתיר? דבר! הילדים בסדר?

שפירא: אלוהים... קורא לאדם... ברגע... שבו הוא מוכן... לעבור לחיי נצח.

תם: על איזה אסון אתה מדבר?

ספיר: תענה לי! איפה הילדים?!

שפירא: אירע מוות לא הוגן... עכשיו אני באמת מאשים את אלוהים.

ספיר: איפה הילדים?!

שפירא: הילדים... (מתייפח) בתאונה...

תם: ואשתו?

שפירא: (מתייפח עוד יותר) נהרגו במקום.

תם: כולם?

ספיר: כולם?!

שפירא: (מהנהן) כן.

ספיר: כולם-כולם?!

{שפירא לא יכול לדבר, מהנהן. ספיר המום צונח על ברכיו. מתאבל.}

ספיר: ילד פצוע אחד לא נשאר לי?! י-ל-ד א-ח-ד!!! נ-כההה... אחד...

אלוהים ילד נכה לטפל בו!...

תם: או אלוהים... אלוהים...

ספיר: אני אשם... אני אשם בכול... חרא הייתי! בעל חרא!... מה עשיתי

לעצמי...

{שפירא מצטרף לספיר, כורע ברך ומתייפח.}

תם: (עומד לידם וביניהם. לכיוון הקהל)

בכל רגע בחיינו אנו חייבים להיות מוכנים להיפרד מהקרובים ביותר

אלינו. שברי חייו של אדם זה, אכן מזכירים את איוב.

ספיר מתחיל לצטט את מילות השיר שכתבה לו אשתו.
ברקע השיר ממשיך בקולה של האישה.}

ספיר: מינשהו נשם מחכה לי, נשם מתחת לפנס.
מינשהו נשם קורא לי, ללא פנס ביד.
מינשהו נשם קורא לי, משחק בנדמה לי...
הולכת אל האור, החשך כאן גדול, ולוקחת הכל.

ספיר פורץ בזעקת שבר. קורע את חולצתו.
אור יורד.

סוף

*הערת המחזאי: באינטרפרטציה מסוימת אשתו של ספיר יכולה להופיע בכל מיני סצנות כדמות פיקטיבית.